

fra Overtrækket hos Nationalbanken. Nej, Faren ligger paa et helt andet Punkt, Faren ligger ikke i det Grundlag, som er skabt af den forrige Regering, men den ligger, saaledes som jeg ogsaa allerede tidligere har sagt, i, at meget tyder paa, at Regeringen vil ødelægge dette Grundlag ved at borttage nødvendige Indtægter og paaføre os nye, store Udgifter. Jeg har allerede nævnt Brændselshjælpen som et Eksempel; og der vil sikkert ikke gaa mange Dage, inden vi ser nye Bekræftelser derpaa. Det er deri, Faren ligger. Hvis Regeringen vil blive paa det finansielle Grundlag, der er skabt af den foregaaende Regering, er der ingen Fare for Balancen. Faren ligger i alt det, som vi frygter vil komme; og naar den højtærede Finansminister siger, at Overtrækket maa helt og holdent staa paa den tidligere Regerings Vegne, maa jeg dog gøre den Reservation, at Overtrækket vilde være blevet noget mindre, hvis ikke den højtærede Finansminister i Sommersamlingen havde ødelagt et af de Grundlag, der var for den finansielle Stilling, som den tidligere Regering efterlod, nemlig en Statsindtægt paa ca. 5 Mill. Kr.

Jeg har ikke kunnet faa noget Svar paa det Spørgsmaal, jeg to Gange har gjort til den højtærede Regering, hvorledes den vil stille sig til Konjunkturtillæget, og hvorledes den vil stille sig til den Luksuslov, af hvilken en Del udløber allerede i dette Efteraar og Resten til Sommer. Det er dog Spørgsmaal, som man kunde gøre sig en rimelig Forventning om at faa besvaret; thi her skal vi jo drøfte den almindelige finansielle Situation og den højtærede Regerings Finansbudget, og Spørgsmaalet om, hvorledes den almindelige finansielle Situation vil stille sig, og om Finanslovforslaget 1925—26 virkelig kan føre til Balance, hænger paa det nøjeste sammen med disse to Spørgsmaal.

Jeg skal sige til den højtærede Undervisningsminister, som følte sig forurettet ved mine Bemærkninger, hvori jeg havde sagt, at hun vilde dekretere, hvad der skulde være Danmarks Nationalsang, at man kan jo dekretere paa positiv Maade og dekretere paa negativ Maade. Vi har som bekendt kun to Sange, der er saa almindelig benyttet ved nationale Lejligheder, at der kan være Tale om at kalde dem Nationalsange, det er „Kong Christian“ og „Der er et yndigt Land“. Den højtærede Minister har villet forbyde den ene af disse Sange, og det forekommer mig at være nogenlunde ensbetydende med, at hun vil dekretere den anden.

Den højtærede Minister kunde heller ikke erkende, at jeg var berettiget til at bebrejde hende paa den Maade, som jeg havde gjort det, at hun overvurderede sin og Ministeriets Stilling i den Art almindelige nationale Spørgsmaal. Jeg erindrede den højtærede Minister om, at selv om det er et glimrende Kapitel i Danmarks Historie, der er indledet ved, at vi har faaet en socialdemokratisk Regering, er det dog kun et Kapitel, det er noget, der kommer, og det er noget, der gaar. Jeg har erindret om at Nationen og Staten er det blivende, og selv det mest fortræffelige Ministerium er det vekslende. Men den højtærede Minister siger: Ja, men det er dog saadan, at det skal være, thi Statsmagten manifesterer sig i visse Partier, og det Parti, i hvilket Statsmagten og Nationen for Øjeblikket har manifesteret sig, manifesterer sig ved visse særlige Lejligheder i den højtærede Minister, ergo mener hun sig berettiget til ved saadanne Lejligheder, som dog skulde være fælles for alle, at gøre sine særlige politiske Standpunkter gældende, endog at gøre en saa ekstrem Mening gældende som at betragte „Kong Christian stod ved højen Mast“ som en politisk Kampsang. Den højtærede Statsminister betragter den endog som en Slagsbrodersang (Statsministeren [*Stavning*]: Ja!). Ja, det kan de højtærede Ministre have Lov til at mene, jeg formener dem det paa ingen Maade, men de har blot ingen Ret til at gøre dette gældende som noget, der skal være normgivende ved festlige Lejligheder, hvor alle skulde kunne samles.

Det indrømmede den højtærede Undervisningsminister ogsaa i Grunden ved det sidste, hun sagde. Hun nævnte nemlig et Eksempel, hvor hun havde overværet en Skolefest, og hvor Rektor havde bestemt, at der skulde synges „Kong Christian“. Den højtærede Minister havde da været meget loyal og havde rejst sig op, fordi Rektor var den, der ledede Skolen og denne Fest. Jeg synes, den højtærede Minister uden Skade kunde have ræsonneret lige saadan, da det kongelige Teater holdt Fest: det kongelige Teaters Direktion er den, der leder Teatret, og ikke den højtærede Minister, og rejst sig, saaledes som den højtærede Minister gjorde det overfor Rektor.

Den højtærede Statsminister var meget vred, fordi jeg havde sagt, at Regeringens Afrustningsforslag nedsatte Landets Stilling i Udlandets Omdømme. Den